

kriminallovens bestemmelser om seksualforbrydelser. Dette indebærer, at retten i disse tilfælde alene skal sikre sig, om den forurettede er interesseret i at få beskikket en bisidder, men ikke vurdere, om betingelserne i stk. 1, 1. pkt., er opfyldt.

Det følger af *stk. 2*, at politiet skal vejlede forurettede om adgangen til bisidderbeskikkelse, og at det skal fremgå af sagen, at der er givet en sådan vejledning. Reglens primære sigte er, at den forurettede skal sikres kendskab til ordningen, og at retten i tilfælde, hvor det fremgår af sagen, at politiet ikke har vejledt om adgangen til bisidderbeskikkelse, skal give denne vejledning.

I *stk. 3* er foreslået en bestemmelse, hvorefter politiet indbringer anmodningen om beskikkelse for retten. En sådan ordning vil være egnet til at sikre størst mulig effektivitet i modsætning til en ordning, hvor initiativet til bisidderbeskikkelse overlades til den forurettede selv.

Ved sagens indbringelse for retten bør politiet sørge for, at der er tilstrækkelige oplysninger til, at retten umiddelbart kan tage stilling til anmodningen. Politiet bør også så vidt muligt komme med forslag til, hvem der kan beskikkes som bisidder. Det forudsættes således, at retsformanden kan træffe afgørelse om at beskikke en bisidder uden at afholde et retsmøde – dvs. på skriftligt grundlag.

Efter *stk. 4* fastsætter retten bisidderens vederlag og dækning af afholdte udgifter. Bestemmelsen er udformet med udgangspunkt i § 331 om vederlag mv. til forsvarere.

I *stk. 5* er der givet hjemmel til, at justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om bisidderens opgaver og beføjelser, jf. herved de indledende bemærkninger til bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit X, kap. 5.3.1.

Civile krav

Til § 334

Bestemmelsen, der erstatter den gældende bestemmelse i kapitel 5, § 44, omhandler adgangen til at gøre civile krav gældende under behandlingen af en kriminalsag og indebærer en væsentlig styrkelse af den forurettedes retsstilling.

Det følger af *stk. 1, 1. pkt.*, at retten under kriminalsagen kan tilkende den forurettede erstatning hos tiltalte for den skade, der er forvoldt ved forbrydelsen. Bestemmelsen svarer på dette punkt til den nuværende bestemmelses stk. 1, men med en omformulering, der

navnlig har til formål at fremhæve kravet om sammenhæng mellem forbrydelsen og den indtrufne skade.

Efter forslagets *2. pkt.* påhviler det politiet på den forurettedes anmodning at gøre kravet gældende under kriminalsagen. I modsætning til den gældende bestemmelse herom, hvorefter politiet skal yde den fornødne vejledning til forurettede med henblik på kravets fremsættelse, indebærer forslaget således, at det fremover er politiet selv, der skal gøre kravet gældende under behandlingen af kriminalsagen.

I *3. pkt.* er det med inspiration fra bl.a. reglerne i den danske færdselslov foreslået fastsat, at hvis det ikke kan opnås forlig mellem tiltalte og forurettede om erstatningen, skal erstatningsspørgsmålet afgøres under sagen, selv om tiltalte ikke findes skyldig i det forhold, som erstatningspåstanden vedrører. Det bemærkes i den forbindelse, at det forhold, at en person findes erstatningsansvarlig, selv om den pågældende er frifundet i straffesagen, ikke i sig selv vil være i strid med artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Det følger dog samtidig af Menneskerettighedsdomstolens praksis vedrørende artikel 6, at der ved afgørelsen af erstatningsspørgsmålet i sådanne tilfælde ikke må anvendes en begrundelse, som samtidig indikerer, at den pågældende er strafferetligt ansvarlig for de handlinger, den pågældende er frifundet for, se herved *Ringvold mod Norge*, dom af 11. februar 2003, *Y mod Norge*, dom af 11. februar 2003 og *Reeves mod Norge*, afgørelse af 8. juli 2004. Efter bestemmelsens *4. pkt.* kan erstatningsspørgsmålet afgøres uafhængigt af kriminalsagen i øvrigt, dvs. både før og efter, at retten tager stilling til skyldsspørgsmålet.

Stk. 2 regulerer adgangen til at nægte at træffe afgørelse om erstatningskravet under kriminalsagen. Der er i forhold til gældende ret tale om en betydelig begrænsning i adgangen hertil, idet det efter forslaget alene kan ske i tilfælde, hvor erstatningskravet angår tingskade og rejser vanskelige retlige eller bevismæssige spørgsmål. Hvis erstatningskravet ikke afgøres under kriminalsagen, må forurettede i givet fald anlægge en civil sag mod tiltalte/skadevolderen..

I *stk. 3* er foreslået en bestemmelse, hvorefter der sammen med anklageskriftet og bevisfortegnelsen så vidt muligt vedlægges en særskilt opgørelse af det civile krav samt angivelse af dokumentation herfor. Baggrunden for forslaget er, at det efter det oplyste forekommer, at sådanne angivelser enten er påført anklageskriftet eller slet ikke foreligger. Hensynet til en hurtig og effektiv sagsbehandling, også med hensyn til det civile krav, taler for at fastsætte krav om, at der som altovervejende hovedregel skal udarbejdes et sådan særskilt dokument, og at det skal foreligge, når